

Uram, jöjjön el a Te országod, abban elférünk mind, bizony!

(avagy egy pár szó magyarokról, izraelita magyarokról, antiszemitizmusról és a batalmon lévő nácikról)

Ó, Istenem...

Bocsáss meg a hazudozóknak és nekünk is, akik úgy, mint rég szokás volt, a hazugnak majd kitepjük a nyelvét...

De ez csak tüneti kezelés lehet – azt hiszem, így mondják, mert a gonosz, hazug szó így is, úgy is a fejükben marad... de, Uram, az már a Te dolgod.

1. Hazugság

Az, miszerint mi utáljuk őket. Ez nem igaz. Lehet, réges-régen így lehetett – meg is volt valószínűleg a jól kifundált oka –, de azóta sok víz ment le a Visztulán (más folyót ide nem írok, mert még megmagyarázzak), nem tudom nem szeretni őket, úgy általában, amikor itt van a közelmúltból egy Angyal, egy Mansfeld, egy Bauer – nem a „körmös”, hanem a kölyök a Nemzeti lépcsőjén, az égő lelkiismeretünk a 60-as évekből... Tehát van, kit szeretünk, joggal. És van, kit utálunk, joggal. Valamikor kitaláltam egy jó szentenciát: „Régen az volt az antiszemita, aki a zsidókat gyűlölte. Ma antiszemita az, akit a zsidók gyűlölnék.”

2. Hazugság

Az, hogy a magyarok így, a magyarok úgy... Fiúk, ti ott a másik grundból, ál-

„Isten ne segíts, csak csodálkozz!”

Ha nem tudnám...

Ha nem tudnám, hogy tehetségtelen fráter, még meg is ijednék.

Ha nem tudnám, hogy bábu a szerencsétlen figura, orvosért kiabálnék.

Ha nem tudnám, hogy üres a feje, mint ama bizonyos fából szerencsétlennek, remegnék én is, mint most a kertben a páfrányom.

Ha nem tudnám, hogy senki, senkiházi és hogy holnaputánra eltűnik majd a nagy semmiben, most venném elő a fokosomat.

Ha nem tudnám, hogy rettegünk, én félnék.

Ha nem tudnám, hogy gyáva féreg, és ezért bújik el az igazi aljasok mögött, keresném az arcát tenyeremmel.

lapodjatok már meg, egymással legalább. Hogy mit... Idegesítő, hogy összevissza beszéltek. Hogy mindenki ezen a térfelén gazember és fasiszta... Egyébként nem zavar, ezt már egyszer megüzentem az azóta melegebb éghajlatra – a pokolra gondolok – eltávozott Eörsinek, amikor nácikat vizionált 2002-ben a Kossuth téren. Mert – és megismétlem –, ha ez a sokszínű, szép arcú, tiszta tekintetű egyetemista, orvos, asztalos, mérnök, szakács, cukrász, író, mesemondó, pap, paraszt és kubilus, anya, nagypapa és csecsemő itten fasiszta vagy neonáci, ahogyan ti mondjátok, akkor nyilvánvaló, hogy én is az vagyok. Minden erőmmel azon vagyok, hogy azzá váljak.

3. Hazugság

Az, hogy „a legrondább, vészorszakot idéző jelenetek zajlottak a Dohány utcai Nagy Zsinagógánál, amikor a magáról megfélemedkezett horda kövekkel dobálta a zsidó templomot!”. Tessék? Senki nem dobott ott semmit. Tőlünk. Az emberek, a széparcúak arra menekültek a ti náci hordáitok elől, akik gázzal árasztották el a templom előtti árkádokat, a Hősök kertjét és a Hősök templomának környékét, menekülésre kényszerítve a szerencsétlen sábeszdeklis ortodox honfitársainkat. Fel tudnék egyébként sorolni legalább húsz zsidó származású isme-

rőst-barátot, aki előletek, hazudozók elől, náci hordáitok elől menekült ilyen-olyan irányban. Két ok, ami miatt nem sorolom itten őket név szerint: a) Mert nem tartom nyilván az ismerőst-barátot származása vagy vallása szerint. Miattatok jutott most eszembe, hogy fű, de hát a Kohn, a Schwartz, de még a Grün is ott lobogtatott magyar zászlót (lehet akár Árpád-korit is, az is magyar zászló) az Astoriánál. b) Mert nem segíték a pribék bandának a listák összeállításához.

4. Hazugság

Mi volt a vészorszaknál, fiúk?

Én két dolgot tudok: a nagyapámat '45 január végén a Dunába lőtték, és azt, hogy nemrég Kenderesen járván, vérlázító dolgot láttam.

Magyarul: ami itt folyt, az már vicc.

A náci lenácizza a magyart.

A náci náci módszereket alkalmaznak, s dühösek, mert a sokszínű és sokvallású magyarnak ez nem tetszik.

Megsúgom, nácikáim, nektek ott, a Köztársaságotok téren:

Ez a harc lesz a végső! Tuti. Összefogunk. Subások. Bó gatyások. Sábeszdeklis pajeszosok. Hócentrágeres pocakosok.

Barnák, sárgák és fehérek, mi mind, magyarok.

És elzavarunk titeket.

Üzenet Mindszentek után

Ha nem tudnám, hogy kik ellen és mi ellen van dolgunk...

Ha nem tudnám, ha nem lennék biztos abban, hogy felvirrad, és langyosan simogat majd márciusban a magyar nap...

Ha nem tudnám, hogy fajtánk mennyire türelmes, már-már betege-

sen az, szaladnék (mondjuk a szomszédba) segítségért.

Ha nem tudnám, hogy csak egy nagy és erős seprű kell, és eltűnik a szemetje.

Ha nem tudnám, hogy mi vagyunk a jók.

Ha nem tudnám, egy az Isten, és érte ő magyar szavamat.

*

De tudom. És nem félek. És türelmes vagyok. Mert a türelem nem meghajlást, hanem igyekezetet jelent. És jókedvű vagyok, nagyon.

Mert tudom (és bár nekik is köszönhető) beteljesedik végre a sorsunk.

Március: Terád várok!

*

Fegyverrel ijesztget a pojáca.

De kit?